

Arrest

nr. 46 303 van 13 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 1 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J. - P. LIPS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Rwandese nationaliteit te bezitten. U bent gehuwd en hebt vier kinderen. U verliet uw land van herkomst in april 1994. U verbleef tot 1998 in DR Congo, waarna u in Malawi ging wonen. Op 18 november 2009 verliet u Malawi. U kwam op 25 november 2009 in België aan, waar u op 26 november 2009 het statuut van vluchteling aanvroeg. U bent in het bezit van een kopie van uw identiteitskaart als asielzoeker in Malawi.

Volgens uw verklaringen is uw etnische origine van vaderszijde Hutu en van moederszijde Tutsi. Op het moment dat de genocide uitbrak in april 1994 bevond u zich in Rubavu, Gisenyi. Uw moeder was op dat moment ook in Gisenyi, in Mahoko, Kanama, een dorp op 10 km afstand van Rubavu. U bleef gedurende de genocide voornamelijk binnenshuis, samen met uw vriendin Anita Harerimana, die Tutsi is. Milities kwamen tijdens de genocide nooit in uw huis binnen omdat de burens jullie in

bescherming namen. U werd door Omar Serushago wel bedreigd en verrader genoemd omdat u een Tutsi vrouw in uw huis had. Eind april 1994 vluchtte u naar Goma tijdens een massale bevolkingsverplaatsing nog voordat het RPF Gisenyi veroverde. U bleef in Goma tot september 1994. Nadien verbleef u achtereenvolgens in Bukavu, Uvira en Karemi. In november 1996 werd u in Karemi gearresteerd omdat u Rwandees bent. U werd in Moba opgesloten. U werd in januari 1997 vrijgelaten. U verbleef nog tot september 1997 in Moba.

In 1998 ging u naar Malawi, waar u asiel aanvraagde. Na drie maanden verblijf in het vluchtelingenkamp van Zaleka ging u in Lilongwe wonen. Daar huwde u met Judith Habimana Simba, die de nationaliteit van Malawi heeft. In 2006 vroeg zelf ook de nationaliteit van Malawi aan op basis van uw huwelijk. U kreeg echter nooit de nationaliteit van Malawi toegekend, omdat hiervoor bij de aanvraag een Rwandees paspoort moet voor te leggen, hetgeen u niet had. Alhoewel het mogelijk was in Lilongwe een Rwandees paspoort aan te vragen via het consulaat in Dar es Salaam, weigerde u dit te doen omdat volgens uw verklaringen een paspoort nooit vrijblijvend afgegeven wordt. De Rwandese autoriteiten zouden in ruil voor het paspoort uw loyaliteit eisen. U wilde echter niet samenwerken met de Rwandese autoriteiten. Van de overheid in Malawi kreeg u wel een document waarmee u probleemloos in Lilongwe kon verblijven, waar u een elektronica winkel uitbaatte.

In 2003 werden twee leden van de Rwandese gemeenschap in Lilongwe gedood. Er ontstond verwarring binnen de gemeenschap. Een medewerker van uw winkel, Richard, van wie u later vernam dat hij voor de Rwandese overheid werkte, informeerde u over de ware toedracht van de moord en de betrokkenheid van de Rwandese autoriteiten bij de moord. Richard wou zelf bij de politie onbekend blijven en u lichtte de politie in zijn plaats in. U hielp de politie om de dader in Zambia te arresteren en in Malawi op te sluiten in de gevangenis van Maula. U hoorde later dat de autoriteiten van Rwanda personen naar Malawi stuurden om te proberen deze persoon vrij te krijgen.

Op 18 augustus 2007 merkte u dat een wagen u volgde op straat. Even later werd u door deze wagen en een andere wagen, die uit tegenovergestelde richting kwam, aangereden. Omstanders brachten u naar huis, waar u verzorgd werd. Nog in 2007 werd u door de Rwandese gemeenschap verweten dat u geweigerd had aanwezig te zijn op een bezoek van Kagame aan Malawi.

Op 15 februari 2009 werd u door de politie gearresteerd en naar het politiekantoor van 'area 3' gebracht. De volgende dag werd u overgeplaatst naar het politiekantoor van Rimbe in Balantay. Uw naam werd bij de aankomst niet geregistreerd en u werd niet ondervraagd. Uw vrouw contacteerde een advocaat. Deze ontdekte dat er geen beschuldiging tegen u was. Uiteindelijk werd u op 24 februari 2009 vrijgelaten nadat uw schoonmoeder geld had gegeven aan de baas van het onderzoeksdepartement. U werd verder regelmatig gewaarschuwd door uw vriend Matata Herven die van Tutsi origine is. Hij vertelde u dat u gevisieerd werd door leden van de Rwandese gemeenschap die met de Rwandese autoriteiten samenwerken. In augustus 2009 was u toevallig aanwezig in een hotel waar een vergadering van de pro-Kigali diaspora plaatsvond. Via een tussenpersoon drongen de deelnemers aan de vergadering erop aan dat u het hotel zo snel mogelijk zou verlaten. De volgende dag had het nieuws al de ronde gedaan in de stad dat u een vergadering van de diaspora in Lilongwe verstoord had. Sindsdien bleef u meestal binnenshuis. In november 2009 besloot u Malawi te verlaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat de redenen die u aanhaalt waarom u niet naar Rwanda kan of wil terugkeren, onvoldoende zwaarwichtig zijn om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit af te leiden.

U verklaart dat u niet naar Rwanda wil terugkeren omdat u zelf in 1994 gevlucht bent. In verband met uw vlucht uit Rwanda in 1994 dient te worden vastgesteld dat uw vlucht deel vormde van een massale bevolkingsuittocht. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Rwandese overheid geen personen vervolgt louter omdat ze tussen april en juni 1994 het land ontvlucht hebben, ook wanneer ze een hogere opleiding genoten hebben. De Rwandese overheid ondersteunt integendeel de terugkeer van vluchtelingen en sindsdien zijn vele tienduizenden vluchtelingen effectief naar Rwanda teruggekeerd (zie informatie in het administratief dossier).

U verklaart dat uw neef in 1994 in het kader van een algemene wraak ontvoerd werd en in Rwanda gedood werd. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat u de omstandigheden waarin uw neef in Rwanda vermoord zou zijn, enkel vernomen hebt via derden; u bent zelf nooit naar Rwanda teruggekeerd. Ten tweede haalt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u zelf ook bedreigd

werd met ontvoering vanuit Goma, zij het om dezelfde redenen als uw neef of om andere redenen. Ten derde, voor zover aangenomen kan worden dat algemene wraak de oorzaak was van de moord op uw neef zoals u suggereert (zie gehoorverslag CGVS, p. 7), dient te worden vastgesteld dat er op dit moment geen sprake is van een algemene wraak of discriminatie tegen de Hutu bevolking die in 1994 het land is uitgevlucht (zie informatie in het administratief dossier).

Verder verklaart u dat uw stiefmoeder uw zoon een 'zoon van een interahamwe' genoemd zou hebben. Zij zou liever niet hebben dat u terugkeert naar Rwanda omdat u de eigendommen van uw vader zou opeisen die anders aan haar en haar kinderen zouden toekomen. In verband met de beschuldiging dat u een 'interahamwe' zou zijn, blijkt dat het gaat om een informele beschuldiging die geuit zou zijn door een vrouw die u nooit ontmoet hebt. Ook deze beschuldiging nam u slechts via derden en werd nooit rechtstreeks tegen u geuit. Uit uw relaas blijkt verder niet dat u ooit formeel beschuldigd werd van deelname aan de genocide. Ten tweede toont u evenmin aan dat indien u bij een terugkeer hiervan inderdaad beschuldigd zou worden u niet de kans zou hebben om uw onschuld te bewijzen. Zo zou u tijdens de genocide zelf een Tutsi in bescherming hebben genomen en waren uw burens hiervan op de hoogte, hetgeen u in voorkomend geval in uw verdediging kan aanhalen. In verband met het conflict met uw stiefmoeder over de eigendommen van uw vader, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen louter op veronderstellingen berust. Hier dient in het bijzonder opgemerkt te worden dat uw vader nog in leven is en dat het zeker niet bij voorbaat uitgesloten kan worden dat jullie een vergelijk zouden kunnen vinden voor dit eventuele conflict binnen uw familie. Overigens blijkt uit de beschikbare informatie dat mocht dit niet het geval zijn, de overheid bemiddelaars aanstelt om eigendomsconflicten te helpen oplossen (zie informatie in het administratief dossier).

Verder verklaart u dat u in Malawi verschillende malen bedreigd werd door personen die met de Rwandese autoriteiten samenwerken. Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde bedreigingen te vaag en onvoldoende zwaarwichtig zijn om te concluderen dat u in Rwanda vervolgd zou worden of ernstige schade zou lijden.

U werd een eerste maal bedreigd in augustus 2007, toen u met de wagen door twee andere auto's aangereden werd. U kan ons echter geen concrete aanwijzingen geven over de identiteit van de daders of over hun motieven (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). U geeft geen concrete elementen die wijzen op een mogelijke band tussen de aanrijding en uw samenwerking met de politie van Malawi drie jaar ervoor.

In verband met uw aanhouding op 15 februari 2009 biedt u evenmin concrete aanwijzingen die erop wijzen dat deze aanhouding georkestreerd zou zijn door de Rwandese autoriteiten. U werd tijdens de tien dagen detentie nooit ondervraagd of van iets beschuldigd. U werd vrijgelaten, nadat uw schoonmoeder een som geld had betaald, zonder verdere aanklacht (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). De reden van uw arrestatie blijft dan ook volledig onduidelijk. Indien de Rwandese autoriteiten inderdaad achter deze arrestatie hadden gezeten en u wilden vervolgen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij voor een concrete beschuldiging hadden gezorgd of hadden aangestuurd op een uitlevering. De tien dagen detentie zonder aanklacht vormt op zich geen concrete aanwijzing van vervolging door de Rwandese autoriteiten.

Ten derde verklaart u dat u gevraagd werd om een hotel te verlaten waar een vergadering plaatsvond van de Rwandese diaspora. Opnieuw blijft de reden waarom u gevraagd werd het hotel te verlaten onduidelijk; de deelnemers van de vergaderingen spraken u niet rechtstreeks aan, maar schakelden een tussenpersoon in om u via telefoon te verzoeken het hotel te verlaten. Zij gebruikten geen rechtstreeks geweld tegen u. Mogelijk was het simpele feit dat u ongewenst foto's nam van deelnemers van de vergadering voldoende voor de deelnemers om erop aan te dringen dat u het hotel zou verlaten. Ook dit incident vormt geen concrete aanwijzing dat u door de Rwandese autoriteiten vervolgd of bedreigd zou worden bij een eventuele terugkeer.

U vermeldt verder nog dat u door 'kapitein Clément' gevraagd werd om lid te worden van het RPF. Omdat u het voorstel afwees zou Clément gezegd hebben dat ze 'met u nog wel zullen afhandelen'. Het feit dat u gevraagd werd lid te worden van het RPF wijst er niet op dat u als tegenstander van de regering werd aanzien. Uit de beschikbare informatie blijkt verder evenmin mensen in Rwanda vervolgd worden enkel omdat ze weigeren lid te worden van het RPF wanneer ze zelf niet actief zijn voor politieke oppositie partijen in het buitenland (zie informatie in het administratief dossier). U was zelf echter nooit actief in een politieke partij (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). De bedreiging van Clément op zich dat ze later nog met u zullen afhandelen, is in deze context dan ook te vaag en vrijblijvend om een ernstige aanwijzing te vormen voor vervolging in geval van terugkeer naar Rwanda. U haalt geen andere concrete bedreigingen aan.

Ook wanneer vier bovengenoemde feiten samen worden bekeken, zijn deze feiten te vaag en te onsamenhangend om een patroon van vervolging uit af te leiden door de Rwandese autoriteiten. U legt zelf in uw relaas geen concrete verbanden tussen de aangehaalde feiten.

Ten slotte verwijst u naar de gebeurtenissen in Kanama in 1997. Deze gebeurtenissen kaderen in een opstand in het noordwesten van Rwanda in 1997 en de harde aanpak van het regime van deze opstand. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat Rwanda zijn beleid heeft gewijzigd en dat laatste tien jaar een dergelijke harde en massale aanpak van de burgerbevolking niet meer is voorgekomen (zie informatie in het administratief dossier). De feiten die u aanhaalt gaan dan ook te ver in de tijd terug om aangehaald te worden als reden voor uw weigering om naar Rwanda terug te gaan.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden. De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten (diploma, identiteitskaart asielzoeker, rijbewijs, verklaring van de 'Office of the Inspector General' van de politie van Malawi) kunnen het bovenstaande niet wijzigen. Uw diploma heeft betrekking op uw studies en beroep, hetgeen in de beslissing niet in twijfel werd getrokken. Uw identiteitskaart voor asielzoeker en rijbewijs vormt een aanwijzing voor uw identiteit, uw verblijf en uw verblijfsstatuut in Malawi, hetgeen in de beslissing ook niet in vraag wordt gesteld. In verband met uw verblijfsstatuut in Malawi dient overigens opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat ook UNHCR in Malawi u nooit daadwerkelijk erkend heeft als vluchteling (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). De verklaring van de 'Office of the Inspector General', toont aan dat betrokken was in het onderzoek op de moord op een zekere Tambalo Manuel. De verklaring geeft echter geen aanwijzing van een mogelijke band tussen de moord en de Rwandese autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker werpt een schending op van de artikelen 48, 48/2 tot en met 48/4 van de vreemdelingenwet, juncto artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Zij beroept zich voorts op een 'kennelijke verkeerde interpretatie', alsmede op de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat verweerder zijn verklaringen niet betwist zodat deze als bewezen moeten worden beschouwd. Hij voert aan dat de vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gegrond of ongegrond is. Voor de beoordeling "zwaarwichtig" is er geen ruimte.

Verzoeker poneert dat er drie verkeerde interpretaties worden gedaan om tot de beoordeling "onvoldoende zwaarwichtig" te komen en betoogt:

- dat zijn verklaringen vaag zijn omdat verweerder in misbruik van zijn politiemacht hem herhaaldelijk heeft verplicht minder gedetailleerd te zijn. Indien de verklaringen vaag zijn is dit door toedoen van verweerder;
- dat verweerder meent uit het gegeven dat hij niet als vluchteling werd erkend in Malawi, te moeten besluiten dat hij niet aan de criteria voldoet om als vluchteling te worden erkend, hetgeen een valse conclusie is die niet uit de premisse - in casu verzoekers verklaringen - kan worden afgeleid. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen waarbij hij aangaf dat hij een brief kreeg waardoor hij in Lilongwe kon blijven waardoor de VN hem min of meer als geïntegreerd beschouwde en hem telkens wanneer hij naar daar ging, zei te wachten. Hij stelt dat er aldus geen weigering van vluchtelingenstatus was en dat zijn asielverzoek niet als kennelijk ongegrond werd beschouwd. Verzoeker stelt dat dit een schending is van de materiële motiveringsplicht omdat het ingeroepen motief draagkrachtig moet zijn;
- dat verweerder een verkeerd begrip heeft van zijn maatschappij wanneer deze geoordeeld dat loutere verklaringen niet volstaan als bewijs. Verzoeker wijst er op dat hij uit een orale maatschappij komt waar niet snel zaken op papier worden gezet. Verweerder bezondigt zich aan "cultural fallacy". Verzoeker stelt dat zijn verklaringen afdoende waren en herhaalt dat enige onvolledigheid te wijten is aan de houding van verwerende partij die hem verplichtte minder gedetailleerd te zijn.

Verzoeker stelt nog dat het voordeel van de twijfel hem toekomt.

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker stukken neer, in casu getuigenissen van dhr. J. M.

2.2.1. Aangaande de ter terechtzitting neergelegde stukken dient te worden vastgesteld dat ze enerzijds niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals bepaald in artikel 8 PR RvV en anderzijds bijgebracht worden zonder enige duiding omtrent het belang ervan voor de beoordeling van verzoekers asielaanvraag, zodat de stukken om deze redenen niet in overweging worden genomen.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet omschrijft waaruit de “*politiemacht*” van verweerder bestaat, blijkt nergens uit het administratief dossier dat de dossierbehandelaar misbruik zou hebben gemaakt van enige bevoegdheid. Dat verzoeker herhaaldelijk werd verplicht om minder gedetailleerd te zijn, op een wijze die hem zou hebben verhinderd zijn problemen volledig toe te lichten, wordt evenmin aangetoond. Verweerder merkt terecht op dat in het verzoekschrift louter wordt verwezen naar pagina 15 van het gehoorverslag waarbij de raadsman meedeelde dat verschillende keren werd opgemerkt dat het te gedetailleerd was en dat verder nergens concreet wordt verduidelijkt waar verzoeker de kans niet zou hebben gehad om zijn problemen toe te lichten of waar de dossierbehandelaar misbruik zou hebben gemaakt van zijn macht. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt slechts dat aan verzoeker gevraagd werd om geen onnodige details te vertellen wanneer hij over zijn mobiel telefoontoestel sprak (gehoorverslag CGVS, p.11), hetgeen niet kan leiden tot het besluit dat door toedoen van verweerder verzoeker zich niet kon uitdrukken.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat hij in Malawi niet als vluchteling werd erkend doch wel omdat hij geen concrete aanwijzingen aanbracht waaruit blijkt dat hij effectief wordt vervolgd door de Rwandese autoriteiten. Het betoog van verzoeker dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat uit het feit dat hij niet werd erkend als vluchteling in Malawi leidt tot het besluit dat hij niet aan de vluchtelingencriteria voldoet, is dan ook niet dienstig. Er wordt op het einde van de beslissing louter afsluitend en volledigheidshalve opgemerkt dat uit de verklaringen van verzoeker zelf niet blijkt dat hij in Malawi werd erkend als vluchteling; dit ter toelichting van het feit dat zijn verblijf en verblijfsstatus in Malawi niet in vraag worden gesteld.

De verklaringen van een asielzoeker kunnen op zich kunnen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Documenten hebben slechts een ondersteunende werking. Het betoog in het verzoekschrift dat verweerder zich bezondigt aan “cultural fallacy”, zonder dit *in concreto* te omschrijven of uit te werken, en er geen rekening mee houdt dat verzoeker uit een orale cultuur komt, is in casu niet relevant omdat de bestreden beslissing niet steunt op het motief dat verzoeker bewijsstukken had moeten aanbrengen. De bewijslast ligt in beginsel wel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke wel elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoeker moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat dan ook niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is daar deze immers ook steeds getoetst dient te worden aan objectieve feiten en gegevens.

Verweerder merkt terecht op dat, om het voordeel van de twijfel te verkrijgen, de verklaringen van verzoeker in zijn geheel plausibel moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid en gegrondheid van de ingeroepen vrees.

Waar verzoeker aanvoert dat de vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet gegrond of ongegrond is en er voor de beoordeling “zwaarwichtig” geen ruimte is, kan verwezen worden naar de omschrijving van “*dadens van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève*”, zoals gedefinieerd in artikel 48/3 § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker bracht in casu geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij door de Rwandese overheid wordt geviséerd in voormelde zin. Indien de aangehaalde feiten niet zwaarwichtig genoeg zijn, hetgeen dan ook leidt tot het besluit dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet is aangetoond, kan de asielaanvraag als ongegrond worden afgewezen.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. Evenmin kan een “*kennelijk verkeerde interpretatie*” worden vastgesteld.

De bestreden motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Mede gelet op het gestelde sub 2.2.2. dient hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS